

[Arne Melchior]

Om min partiformand har han bl.a. sagt, at han tåler sammenligning med en vejrhane. Men så må han også indrømme, at det er en hane, der knageme galer godt. Det ved jeg at den tidligere formand, K. B. Andersen, også mente, mens han sad her i stolen, og da han nok sidder derhjemme og lytter i dag, har han nok samme opfattelse i dag.

Jeg vil nu snarere kalde min formand for en vejviser, for den retning, der er vist, var, som det også fremgik af hr. Erhard Jakobsens tale i dag, den samme, som blev vist ved en række tidligere valg, hvor CD sjovt nok kun én gang opnåede 4 mandater og en anden gang 6 mandater, men da blev CD ikke hånet for, at man løb den vej, vinden blæste, skønt det var cirka de samme ting, der blev sagt. Der er altså vist tålmodighed og standhaftighed med hensyn til at beholde standpunkterne, også når vinden blæste den anden vej, og det er derfor, sammenligningen med en vejviser er rigtigere, for den lader sig ikke sådan vende efter, hvor de vejfarende synes den skal pege hen.

Hr. K. B. Andersen har det som Store Claus i H. C. Andersens eventyr: han er blevet lettet for sin byrde, og jeg skal for at give statsministeren yderligere et par minutter til at varme op i citere fra H. C. Andersens eventyr om Lille Claus og Store Claus, hvor der siges:

»Lidt efter kom Store Claus ud af kirken« – man kunne altså sige, at det var Knud Børge, der kom ud af folketinget – »og han tog sin sæk igen på nakken, syntes rigtig nok, at den var bleven så let, for den gamle kvægdri- ver var ikke mere end halvt så tung som Lille Claus! »Hvor han er bleven let at bære! Ja, det er nok, fordi jeg har hørt en salme!« Så gik han hen til åen, der var dyb og stor, kastede sækken med den gamle kvægdri- ver ud i vandet og råbte efter ham, for han troede jo, at det var Lille Claus: »Se så, nu skal du ikke narre mig mere!«

Det er altså det, K. B. Andersen sidder og tænker nu, mens han uddeler sine præmier eller sine straffetaler til folketingets medlem- mer. Jeg synes ikke, det klæder ham så godt, som da han sad i stolen her.

Men der er andre, der er gule og grønne i ansigterne, og til dem hører vores skatte- og afgiftsminister. Jeg nød i går den tvivlsomme ære i en og samme artikel, ja, i et og samme lille afsnit, at få påhæftet gloserne »usmage-

lig«, »utålelig« og »uanstændig«. Det var en grusom salve i anledning af en uenighed om nogle begivenheder og om en konkret sag, som drejer sig om forskellige afgifters højde, herunder bilafgifterne.

Jeg skal ikke her tage diskussionen op, men meddele, at CD naturligvis ikke har glemt denne sag. Jeg skal ikke her komme med argumenterne for, hvorfor vi finder det aldeles uantageligt, ikke alene efter det historiske handlingsforløb, men først og frem- mest efter sagens betydning og indhold, at sammenknytte ændringer i bilbeskatningen med forhøjelse af andre afgifter.

Vi vil gerne give tinget lejlighed til at drøf- te dette med skatte- og afgiftsministeren, og derfor er vi i går med en række partier blevet enige om, at vi ikke vil afspore debatten i dag, som skulle dreje sig om rigets samlede økonomi og politiske stemning, til at blive en bildebat, men at vi vil fremsætte et forslag til motiveret dagsorden, når vor forespørgsel herom kommer til behandling. Den vil blive indgivet en af de første dage.

Jeg vil kun have sagt om emnet, at det ikke drejer sig om at foretrække én branche fremfor en anden. Vi elsker ikke bilbranchen mere end radiobranchen eller tøjbranchen eller blomsterbranchen. Det drejer sig om, at folketinget – ikke mindst de medlemmer, der var her også i det gamle folketingets tid – har givet et løfte til en branche og til køberne hos denne branche, altså til forbrugerne, om at gå frem på en bestemt måde. Dette løfte skal vi ikke kunne bryde, og jeg beder skatte- og afgiftsministeren gå i tænkeboks og finde ud af, om han økonomisk kan stå sig ved dette, om han beskæftigelsesmæssigt kan stå sig ved det, og om han politisk-moralsk kan stå sig ved det.

Tommy Dinesen (SF):

Det, der får mig til at tage ordet, er, at en af privatbilismens sande venner, Ole Bruun fra centrum-demokraterne, kort fyrede af heroppe, at man burde få bygget en Store- bæltbro.

Jeg vil godt spørge, hvor man vil skaffe pengene fra – det spørger man altid os andre om – og hvad man vil gøre ved de 3.000 mennesker, der i dag er beskæftiget på fær- geoverfarterne, og som derved bliver arbejds- løse. Jeg vil meget stærkt håbe, at man vil